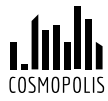

Žít sama a užít si to

**STYLOVÝ
PRŮVODCE
SAMOSTATNÉ
ŽENY**

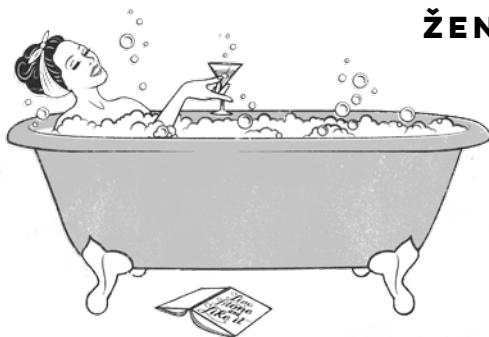

MARJORIE HILLISOVÁ

Žít sama a užít si to

**STYLOVÝ
PRŮVODCE
SAMOSTATNÉ
ŽENY**

MARJORIE HILLISOVÁ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy:
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Marjorie Hillisová

Žít sama a užít si to
Sofistikovaný průvodce samostatné ženy

Přeloženo z anglického originálu *Live Alone and Like It*, vydaného nakladatelstvím Virago Press, 2016. První vydání vyšlo v nakladatelství The Bobbs-Merrill Company, 1936.

Přeložila Jana Ejemová

Ilustrace Cipé Pinelesová
Sazba Vojtěch Kočí
Jazyková redakce Marie Hajdová
Odpovědná redaktorka Lenka Kubelová

Počet stran 160
První vydání, Praha 2018

Vydala GRADA Publishing, a.s.
pod značkou Cosmopolis
U Průhonu 22, Praha 7
jako svou 7052. publikaci

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Czech edition © GRADA Publishing, a.s., 2018
Copyright © Marjorie Hillis, 1936
Copyright © The Beneficiaries of Marjorie Hillis, 1971

ISBN 978-80-271-2349-0 (ePub)
ISBN 978-80-271-2348-3 (pdf)
ISBN 978-80-247-3186-5 (print)

OBSAH

<i>KAPITOLA PRVNÍ</i>	
Když se ocitnete sama	7
<i>KAPITOLA DRUHÁ</i>	
Kdo si myslíte, že jste?	19
<i>KAPITOLA TŘETÍ</i>	
Když žena potřebuje přítelkyni	31
<i>KAPITOLA ČTVRTÁ</i>	
Etiketa pro samostatné ženy	45
<i>KAPITOLA PÁTÁ</i>	
Volný čas, máte-li nějaký	51
<i>KAPITOLA ŠESTÁ</i>	
Scéna pro jednoho	69
<i>KAPITOLA SEDMÁ</i>	
Radosti postele pro jednoho	83

ŽÍT SAMA A UŽÍT SI TO

KAPITOLA OSMÁ

Uděláte to, nebo ne? 97

KAPITOLA DEVÁTÁ

Dáma a lihoviny 105

KAPITOLA DESÁTÁ

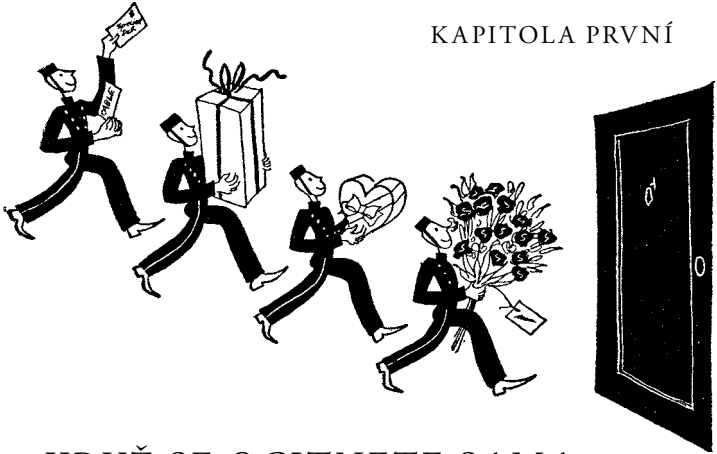
Co lidi spojuje 121

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Možná ji raději vynechte 137

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Další porce etikety pro výjimečnou ženu 155

KDYŽ SE OCITNETE SAMA

TATO kniha není žádným manuálem propagujícím sólo život. Pět z deseti lidí, kteří žijí sólo, si nedokážou sami poradit, a nejméně tři z těch zbývajících jsou nehorázní sobci. Pravděpodobné ale je, že v některých obdobích svého života, třeba jen v přestávkách mezi manžely, se budete muset smířit s životem o samotě.

Můžete se pro něj i rozhodnout. Dělá to hodně lidí – každým rokem jich přibývá. Většinou si myslí, že činí úchvatný a moderní krok, a další měsíc už toho často litují.

Nebo možná patříte – ale samozřejmě, že tomu tak není – do klubu osamělých srdcí, která nemají nikoho,

kdo by je miloval. Je to skupina, do které by nikdo, kdo má jen za mák fištrónu, neměl patřit déle než pár týdnů, přesto v ní spousta skvělých lidí uvázne se sklíčeností natrvalo.

Vtip je v tom, že na to, jak úspěšně žít sama, existuje metoda. Ostatně jako na všechno ostatní, v čem chcete být opravdu dobrá. Ať už se díváte na svou domácnost sólo ženy jako na prokletí, nebo na dobrodružství (a je vám dvacet šest či šedesát šest), potřebujete plán, máte-li z toho vytěžit to nejlepší.

To nejlepší může být opravdu krásné. Snad stejně krásné jako kterýkoliv jiný způsob života a nekonečně krásnější než život s příliš mnoha lidmi (což často znamená dva a více), nebo s jednou nesprávnou osobou. Sólo můžete žít zvesela, s grácií, okázale, sklesle, apaticky. Nebo z vás může být jen zasmušilá osamělá existence, která lituje sama sebe a která v nikom žádný cit probudit nedokáže.

Vaše možnosti v této věci nemusí nutně souviset s vaším příjmem. Pokud je nízký, pravděpodobně narazíte na více sólistů na své úrovni, než byste narazila s příjmem vyšším – a tyto osoby „navíc“ vám dokonale poslouží jako hosté k večeři na poslední chvíli, čtvrtí hráči bridže nebo doprovod do divadla.

Pokud žijete sama už dlouho, žijete podle svého zavedeného schématu a v našich moudrých slovech najdete nanejvýš sem tam pár podnětů. K užítku těch, které jsou v této hře pro jednoho hráče nováčky, začneme od začátku.

Začít musíte svým postojem – přístupem, dalo by se říct. Úplným základem úspěšného sólo života je odhodlání v něm uspět. Ať už patříte ke konzervativcům, kteří to nazývají silnou vůlí, nebo jste moderní a říkáte tomu kuráž, nutně to potřebujete. Musíte se rozhodnout, jaký život chcete vést, a pak to začít naplňovat. Možná si pomyslíte, že to musíte udělat tak jako tak, ale rodiny a manželé do této potřeby značně zasahují. Když žijete sama, takřka nikdo vám už nic neurčuje.

Zařídít si svůj vlastní život může znít chmurně – zejména pokud jste staromódní a stále o sobě uvažujete jako o příslušnici slabšího pohlaví. Tak tomu ale není. Můžete si to i užít. Můžete si – v rámci omezení, s nimiž se potýkají všichni, ať už žijí sami, nebo v tlupách – žít pěkně po svém. Aby bylo jasno, nikdo vás nebude obskakovat, až budete unavená, také ale nebudete mít nikoho, kdo očekává, že vy budete obskakovat jeho, i když budete unavená. Nikdo neponese zodpovědnost

za vaše účty – také se ale nikomu za svoje účty nebudete muset zodpovídat. Budete moci jíst co, kdy a kde se vám zachce, i večeri na pohovce v obývacím pokoji – což je jedna z vrcholných podob požitku, kterou mužský mozek stále ještě nedokáže docenit.

Můžete si vlastně nestydatě užívat, a to tak radostným způsobem, že to dokáže jen pár moudrých žen, které žijí samy. Hrát si na Spartánku pozbývá významu, když váš výkon nikdo nesleduje. I nesobeckost potřebuje mít nějaký protiklad – ostatně jako většina věcí v životě, které stojí za to. Když žijete sama, můžete si dělat – v rámci svých vlastních zdí –, co se vám zamane. Trik je v tom, že si zařídíte život tak, jak vám to opravdu vyhovuje.

Na začátku to možná bude vypadat složitě – obzvláště když za tou změnou nestálo vaše vlastní rozhodnutí. Značný počet lidí do toho vkročí v důsledku úmrtí, rozvodu, či jiného přeuspořádání vztahů, které se blíží katastrofě. Zcela určitě se budou tak trochu litovat, očekávat soucitnou pozornost a budou se tou nespravedlností užírat. To je lidské. Každá sama sebe občas lituje (muže můžeme vynechat). Ale ta, která se lituje déle než měsíc, je bačkora a kromě toho bude pravděpodobně všem na obtíž.

Samozřejmě, že to tak být nemusí – pokud se vyrovnáte s několika fakty. Prvním z nich je – řekněme to na rovinu – problém, který představuje žena „navíc“. To platí i o ženách tak přitažlivých jako Peggy Joyceová¹ (jejíž období, kdy je ženou navíc, jsou krátká, zato se často opakují). Ženy navíc představují výdaje navíc, hosty na večeri navíc, hráče bridže navíc a dost často i soucit navíc.

Možná to pro vás bude šok. Třeba jste si vždycky myslela, že jste největší kráskou v okolí. Nebo víte, že nejste, ale myslela jste si, že máte několik věrných přátel a příbuzných. A snad i máte – ale dokonce i oni budou někdy přemýšlet nad tím, jak s vámi naložit.

Vtip je v tom, zařídit se po svém – a udělat to ze všeho nejdřív. Ale aby se vám to podařilo, budete potřebovat alespoň dvě věci: mentální obraz sebe sama coby veselé a nezávislé osobnosti a dost kuráže na to, abyste o tomto obraze přesvědčila druhé.

1 Peggy Hopkins Joyceová (1893–1957), americká herečka, modelka a tanečnice známá svými avantýrami, šesti manželstvími s bohatými muži, bouřlivými rozvody, skandály a sbírkou kožešin a diamantů.

Známe například jednu obchodnici, o níž by před čtyřiceti lety řekli, že zůstala na ocet, a která o prázdninách, víkendech a po večerech, když pomíneme její dvacetiletou práci v kanceláři, dokázala zastřílet si ve Skotsku, koupat se v Juan-les-Pins, přejít Andy, zajít na dostihy v Saratoze, zhlédnout většinu těch nejlepších her v New Yorku a přitom si udržet postavu. „Jsem od přírody líná,“ říká, „ale trochu se pohybovat musím, protože ze mě *nebude stará panna*. Nepřipustím, aby na mě pohlíželi mí ženatí bratři, provdané sestry, neteře a synovci, jako jsem pohlížela já na svou neprovdanou tetu. Když jsem byla mladá, nemohli jsme jet jen tak na projížďku, aniž bychom nepřemýšleli nad tím, zda se nemáme zastavit pro tetu Mary – vycházela ven zřídkakdy. Zkrátka, mým cílem je chodit ven stejně často jako kterýkoliv jiný člen rodiny, pokud ne ještě častěji. Ba co víc, mým cílem je vydat se ještě o něco dál.“

Nám není známo, jak daleko se vydává, nikdy jsme však neslyšeli mluvit o ní jako o staré panně.

Možná je v takovémto postoji jakýsi prvek vzdoru. Ale když začnete žít samy, dovedností, která se vám může náramně hodit, je právě vzdor. Nastanou chvíle, kdy ho budete potřebovat, zejména pokud jste v minu-

losti byla něčí hýčkanou holubičkou. Brzy ale přijdete na to, že nezávislost je sama o sobě větší odměnou než ctnost. Dodá vám skvělý pocit. To, že stojíte na vlastních nohou a umíte si poradit (když je to nutné) i bez přátel, příbuzných a nápadníků, neřku-li nepřátel, dokáže způsobit, že na ně na všechny budete překvapivě nahlížet s jistou blahosklonností.

Všechno tohle je pravda, a my se musíme vrátit k potřebě plánu a k návodu, jak plán uskutečnit – ten vám snad předáme na následujících stránkách.

PŘÍKLADY

Příklad I: Slečna S. – Slečna S. je nyní ordinární padesátnicí závislou na svém platu učitelky v jedné newyorské škole, přestože před třiceti lety byla hýčkanou dceruškou významného bankéře v malém městě ve státě Maine. Když papá zemřel a místo peněz zanechal jen skandál, celý Penobscot Bay jen kroutil hlavou, nicméně slečna S. si jen o něco více utáhla drdůlek na hlavě, nasadila na něj námořnický klobok a odešla do New Yorku, kde si našla zaměstnání

předtím, než ji začnou sousedé litovat: „Chudinka drahá Susan.“

Zaměstnání nezměnila, sama sebe za staropanenskou učitelku ovšem nepovažuje. Za tu byste ji nepovažovala ani vy, kdybyste ji potkala. Byla průkopnicí všeho, co se týká rovnosti pohlaví, od nošení kalhot po účast na demonstracích sufražetek, a řádně si to užívala. Užívá si to stále, jelikož i dnes se toho najde dost, co by si podle osob typu slečny S. zasloužilo trochu reformovat.

Před lety si našla byt s vysokými stropy, se třemi pokoji spojenými dlouhou úzkou chodbou, v nevyhledávané a špatně dostupné čtvrti s nízkými nájmy. Tam se usadila i se svým mahagonovým nábytkem a stále tam bydlí, nenaříká nad svou osamělostí, nýbrž sama sobě gratuluje ke své nezávislosti.

Ve skutečnosti není vůbec osamělá. Nejenže má kuráž a srší ostrovtipem a inteligencí, má i mnoho přítelkyň, které kouří a v zimě u krbu společně diskutují o problémech světa a v létě jí dělají společnost na výletech v ojetém fordě. Nepřicházejí ovšem v neděli nebo ve čtvrtek večer, kdy se slečna S. věnuje krátkozrakému profesorovi, jehož manželka pobývá v sanatoriu a jehož učebnice

+

matematiky jsou dobře známé ve školských kruzích (jinde nikoliv) a jenž má za to, že slečna S. je krásná.

Přestože se živí jednou z finančně nejvíce nedocenených prací na světě, stihla se podívat třikrát do Evropy a jednou do Mexika a před třemi lety platila výdaje na léčbu svého žáka trpícího tuberkulózou. Svě kamarádky v Maine, jejichž život je omezen na manžely a cesty do Portlandu, upřímně lituje.

Příklad II: Slečna H. – Slečna H. z Wilmingtonu je bohatá jako pašerák a chytrá jako horákyňe a to je vše, co se o ní dá říct. Od otce dostala peníze a matka ji předala nejlepšímu krejčovskému domům, nikdo se ale nikdy nezabýval její odvahou a povahou.

Slečna H., teď už sirotek, apatická a elegantní, žije obklopená usedlou, okáزالou nádherou a čeká, až se něco stane. To, na co čeká, je manžel, ale to, co se nanejvýš děje, je oslava pořádaná nějakým natvrdlým příživníkem.

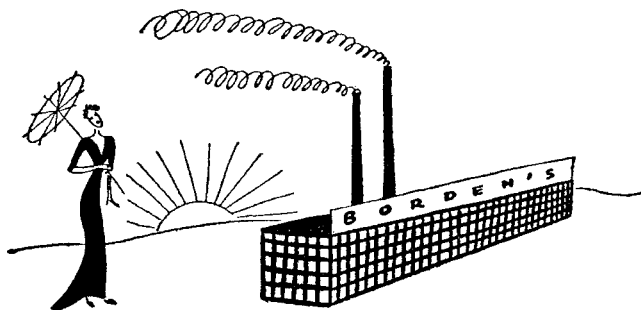
Kéž by slečna S. a paní C. měly alespoň něco z jejich peněz! Slečna S. by bojovala za nějakou důležitou věc a paní C. by dokázala, aby se z ní celá Cook County posadila na zadek a zírала s otevřenými ústy, a jedno

i druhé by bylo rozhodně přínosnější než apatické čekání slečny H.

Příklad III: Paní C. – Paní C. vyrostla v malém městečku ve státě Illinois a deset let svého života pod čepcem prožila v Chicagu, přičemž do sebe jako houba nasávala sofistikovanost. Když její manžel zemřel, zvažovala výhody vdovství v jednom či druhém místě a zjistila, že si může vybrat mezi volány ve svém rodném městě, anebo základními životními potřebami v Chicagu. Jelikož znala sama sebe lépe, než ji zná většina z nás, sbalila si fidlátka a vrátila se, štíhlá a uhlazená ve vdovských šatech, do svého rodného domu.

Někteří si myslí, že paní C. ne vždy rozlišuje mezi dvěma věcmi: být dámou a na dámu si hrát. (Přály bychom si, aby nám ten rozdíl objasnili.) Cokoliv paní C. dělá, dělá s nadšením. Její bílý dům, skoro stejný, jaký jednou viděla třeba v kině, má citronově žluté rolety zvenčí a výrazně červenou podlahu uvnitř. (Malíř se nechal slyšet, že paní C. je trochu šílená.) Na svých večírcích nikdy nepodává zmrzlinu a je jediná v okolí Rockfordu, kdo přijímá své hosty v elegantním domácím oděvu.

U většiny lidí v okolí vzbuzuje spíše zvědavost než rozhořčení. Podle nich se paní C. nad ně nepovyšuje, ale pouze si užívá života. Když přijdou hosté, musejí obdivovat pohled z vyhlídky na kopci nad městem, Bordenovu mlékárnu a paní C. Její bavlněné kartounové večerní šaty, stříbrné stuhy do vlasů, viktoriánské kudrlinky, bílé koberce, postel bez nožiček a neobvyklé menu obstará více konverzace než lecjaký deník. Stala se z ní persóna a jednou se z ní stane i legenda. A vzhledem k tomu, že paní C. miluje popularitu, zbožňuje slávu a ví, že by se jí v Chicagu nedostávalo ani jednoho, zdravíme ji jako dámu, která věděla, co chce, a šla si za tím.

KAPITOLA DRUHÁ

KDO SI MYSLÍTE, ŽE JSTE?

MOŽNÁ jste si už všimla, že vaše známá, která si o sobě myslí, že je šlechtična, sice může být dobrým terčem posměchu, ale zpravidla se k ní opravdu chovají jako ke šlechtičně – alespoň do té míry, do jaké její kamarádka vědí, jak je třeba se ke šlechtičně chovat. Také je pravdou, že žena, která očekává orchideje, je dostane, zatímco vy nebo já budeme obšťastněny jedním jediným květem gardénie.

Když si toto uvědomíte, můžete si domyslet, co se z vás stane s mentálním obrazem typu „Chudinka já, úplně sama ve velkém, zlém světě“. Nejenže budete